

sledně a jednotně (srovn. na př. rozhodnutí čís. 110, 431 a 4628 sb. n. s.). Nesejde na tom (což uvádělo první soud a žalovaného v omyl), že otázkou náhrady léčebných nákladů obíraly se již také správní úřady, že okresní správa politická výnosem ze dne 25. března 1925 žalovanému náhradu ošetřovného uložila, že naproti tomu zemská správa politická výnosem ze dne 1. června 1925 žalovaného z povinnosti k náhradě ošetřovného z toho důvodu sprostila, že pes byl zdravý, a nesejde na tom, že nemocnice dalšího opravného prostředku nepodala, nýbrž svůj nárok pořadem práva vymáhati se jala. Úřady správní řešily totiž v oboru vlastní působnosti otázku náhradní povinnosti s hlediska dále uvedených dekretů dvorské kanceláře, tedy s hlediska docela jiného, než ji bude řešiti soudům. Úřadům správním sešlo jen na tom, zda byl pes vzteklý, neb aspoň vzteklinou podezřelý, či zdravý, kdežto u soudů tato otázka co do povinnosti k náhradě léčebných útrat vůbec v úvahu nepřichází. Předpis §u 1320 obč. zák. nestanoví snad ručení za výsledek, nýbrž jen ručení za zavinění, ale s přesunutým břemenem průvodním v ten rozum, že chovatel zvířete musí dokázati, že pečoval o potřebné opatření, neb o potřebný dohled. Výjimkou z této zásady stanovily však dekrety dvorské kanceláře ze dne 11. ledna 1816, sv. 44 str. 2 sb. pol. zák. a ze dne 16. března 1837, sv. 65 str. 94 sb. pol. zák., že při škodě, způsobené vzteklými psy, jest majetný vlastník psa povinen k náhradě veškerých léčebných útrat osob, které byly psem pokousány. Takový nárok na náhradu nákladů léčebných — při vzteklých psech — má ovšem ráz veřejnoprávní. (Srv. Randa — náhrada škody str. 79 a také Stubenrauch k §u 1320). Stěžovatel tvrdí sice, že tyto dekrety byly zrušeny zákonem o nakažlivých nemocech zvířecích a že podle »specielních zákonů« (které však opomenul citovati) byl by jen tenkrát povinen hraditi léčebné, kdyby jeho pes byl skutečně nemocný, neb aspoň podezřelý. Tomu by tak bylo, kdyby šlo o použití oněch dekretů, kdyby tedy nezáleželo na zavinění žalovaného. Stěžovatel tvrdí dále, že jen tenkrát přišel by v úvahu soukromoprávní nárok veřejné nemocnice na náhradu ošetřovného, kdyby byl takový nárok administrativními úřady zásadně uznán. Ale v tom jest na omylu, protože směsuje ručení podle oněch dekretů se strany jedné a ručení podle občanského zákona se strany druhé. Zdali jsou tu zákonné předpoklady předpisů §§ 1042 a 1320 obč. zák., bude teprve úkolem rozhodnutí sporu. Za tohoto stavu věci netřeba se vůbec obíratí předpisy o úpravě veřejnoprávních poměrů všeobecných veřejných nemocnic v Čechách, najmě zákonem ze dne 5. března 1888, čís. 19 z. zák., na nějž se rekursní soud odvolává.

Čís. 5604.

Lze sice postoupiti i budoucí pohledávky, ale jen tehdy, jsou-li již určeny neb určitelny alespoň co do osoby dlužníka.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1925, Rv I 899/25.)

Žalobu firmy proti bance o zjištění, že není po právu postoupení pohledávek Ludvíkem H-em žalované bance o b a n i ž š í s o u d y z a m í t l y, odvozující oprávnění Ludvíka H-a k postoupení sporných pohle-

dávek žalované bance z postupní listiny ze dne 7. července 1923, kterou žalující firma postoupila Ludvíku H-ovi k zajištění jeho případných po-
stižných nároků do nejvyšší částky 500.000 Kč všechny své tehdejší
i budoucí pohledávky proti svým zákazníkům a ostatní účetní pohle-
dávky.

Nejvyšší soud vyhověl žalobě potud, pokud šlo o pohledávky,
jež vznikly až po 7. červenci 1923.

D ů v o d y:

Dlužno rozeznávati mezi postupem pohledávek v době postupu již
existujících a postupem pohledávek budoucích. Lze sice postoupiti i bu-
doucí pohledávky, ale jen tehdy, jsou-li již určeny neb určitelný alespoň
co do osoby dlužníka, poněvadž k platnosti postupní smlouvy se vyhle-
dává, jako k platnosti každé smlouvy, by předmět její byl určitý neb ale-
spoň určitelným. Pro neurčitost svého obsahu jest tudíž neplatnou po-
stupní smlouva ze dne 7. července 1923, pokud jí Ludvíku H-ovi postou-
peny byly všechny budoucí pohledávky žalující firmy. V důsledku toho
nebyla tato postupní smlouva způsobitou, přivoditi přechod pohledávek
v rozsudkovém výroku pod 1 až 75 uvedených, na Ludvíka H-a, ježto
jsou to pohledávky, které dle zjištění nižších soudů vznikly až po se-
psání postupní listiny ze dne 7. července 1923.

Čís. 5605.

Pro posouzení, zda jde o žalobu nájemní, jest rozhodným obsah ža-
loby a návrh žalobcův, nikoliv však právní otázky, jež vyplynou z před-
nesu stran. Tvrzeno-li v žalobě, že mezi žalobcem a žalovaným není práv-
ního poměru, neplatí kratší lhůty Šu 575 c. ř. s.

Propachtovatel nemůže se s obejitím pachtýře domáhati vrácení a
předání pachtovního předmětu přímo na podpachtýři (podnájemníku).

(Rozh. ze dne 31. prosince 1925, Rv I 2032/25.)

Žalobě o vyklizení tří nájemníků, obývajících domek čp. 198, pro-
cesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji za-
mítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, uplatňující toliko důvod nesprávného právního posouzení
věci podle Šu 503 čís. 4 c. ř. s., není opodstatněno. Předdeslati dlužno,
že, ač dovolací spis podán byl na poštu dvanáctého dne po doručení od-
volacího rozsudku, jest přece podán včas, protože žalobce opřel nárok
na vyklizení bytů o tvrzení, že mezi ním a žalovanými není právního po-
měru, takže nelze tu použiti předpisu Šu 575 c. ř. s., který právě před-
pokládá spor z poměru nájemního nebo pachtovního. Pro posouzení, zda
jde o spor nájemní, jest rozhodným obsah žaloby a návrh žalobcův, ne-
jsou však rozhodnými právní otázky, jež z přednesu stran vyplynou.